

ПРИКАЗКА

Атанас Далчев

Имало някога град с много улици, с високи къщи от мермер, със златни църкви. Името му било прочуто по цялата земя: старите си спомняли с радост за него, а невръстните бленували кога пораснат, да отидат там.

Ала сега го няма. И никой не може да отиде там. Никой не помни името на града, никой не си спомня самия град. Като да не ги е имало някога къщите от мермер и църквите от злато, и улиците. И да тръгнеш от изток до запад и от север до юг, и цялата земя стъпка по стъпка да изходиш, и вода и суша да преминеш, и място да не остане непременно - нийде няма да го намериш и никой няма да ти каже къде е бил. Нито камък не е останало от него. А само една приказка по-тежка от камък.

Имало на земята някога град, къщите му били от чист, бял мермер. До сто църкви издигали позлатените си сводове високо в небето като златни кръстове. Улиците, препълнени от сутрин до вечер с хора, от пс-трите им грехи приличали на градински лехи. Яко каменна стена, дебела двадесет лакта, обграждала града откъм сушата, а от другата страна било морето. Немало край пристанището, с поглед не могло да го обхванеш и никога не спирал шумът в него. Кора-

би на ята идели от всички страни на света и кораби отплуввали към всички страни на света. Кервани приближавали градските стени и пътищата били всякъде заръстени. Защото велик бил градът и бил възел на всички пътища. Славата за неговото богатство и хубостта на жителите му събирала хора от най-далечни земи. Хамбарите працияли, натъпкани с пшеница и други храни и плодове, бъчвите - големи три човешки ръста - носели в корема си вино от сто години, сандъците били пълни със скъпоценности, а торбите се късали от злато и сребро. И не знаели жителите глад, ни скръб, ни болест, ни война и умирали само от старост. Мъжете били стройни и снажни, а жените им сякаш не били жени, а ангели, слезли на земята, за да търсят изгубените си криле. Сутрин, когато излизали от църква, те се кръстели - три пъти три големи кръста - и се прегръщали, и се целували, и плачели от радост. А отгоре над главите им светело слънцето като молба и камбаните звънели.

Ала трябвало да загине градът: щастие то на земята е грях и земята не търпи щастие, защото щастие то е на друг свят. Настанал ден, той бил последният за града и жителите му. Сутринта още със самата зора вър-

ху сребърната черта на кръгозора се показал кораб. Той плавал към града, продължавал все повече и повече, раснал, ставал все по-голям и по-голям и когато слънцето било на мачта високо в небето, един голям черен кораб влязъл в пристанището. Мачтата му била черна и висока, сякаш сочела небето като гигантски кръст. На нея се надувало и плющяло по вятъра голямо кървавочервено платно. Хората се стекли на площада пред пристанището да видят кораба и да узнаят чий е и кой пътува с него, защото дотогава, макар да виждали толкова много кораби, не били срещали такъв голям и такъв чуден кораб. Имало толкова много хора тоя ден, че немало място от площада непокрито от сенките им. Като че ли целият град излязъл и не останал човек въкъщи.

И още повече се зачудили хората, като видели, че на кораба няма гребци и кормчия, и няма никакви пътници, и няма нищо. Прехвърлили дъска и се готвели вече да влязат, когато на кораба израснало едно гърбаво джудже и накуцвайки, слязло на брега, без да продума нито дума. То било високо три лакта, лицето му било тъмно и напукано като кора на старо дърво, а брадата му била толкова дълга, че то било отдавна вече слязло, а брадата му още стояла на кораба. В ръцете си джуджето държало голямо огледало с позла-